

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
63/20. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2020. május 28.

A főtanácsnok indítványai a C-620/18. sz. és C-626/18. sz. ügyekben
Magyarország és Lengyelország kontra Parlament és Tanács

Manuel Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok azt javasolja, hogy a Bíróság utasítsa el a kiküldetésben lévő munkavállalók jogait megerősítő irányelvvel szemben Magyarország és Lengyelország által benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket

Az Unió munkaerőpiacainak az egymást követő bővítéseket és a 2008. évi gazdasági válságot követően tapasztalt változásaira figyelemmel az uniós jogalkotó újraértékelhette a szolgáltatásnyújtás szabadságával élő vállalkozások és kiküldött munkavállalók érdekeit

2018-ban az uniós jogalkotó elfogadott egy irányelvet¹ (a továbbiakban: módosító irányelv), amellyel a munkavállalók kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelvet (a továbbiakban: 96/71 irányelv)² módosította azzal a céllal, hogy e munkavállalók számára magasabb szintű védelmet biztosítson – többek között – díjazásukat, valamint szociális és munkavégzéssel kapcsolatos jogait illetően. A módosító irányelv értelmében a kiküldetésben lévő munkavállalók munkafeltételeinek e területein főszabály szerint a fogadó, tehát azon tagállamban alkalmazandó szabályokat kell tiszteletben tartaniuk, ahová a munkavállalókat kiküldték.

Másfelől, amikor a munkavállalók 12 hónapot (vagy kivételesen 18 hónapot) meghaladó időtartamú kiküldetésben vannak, a módosító irányelv megköveteli, hogy tekintetükben gyakorlatilag ugyanazokat a munka- és foglalkoztatási feltételeket alkalmazzák, amelyeket a fogadó tagállam munkavállalói tekintetében kell alkalmazni.

Magyarország és Lengyelország egyaránt keresetet nyújtott be a Bírósághoz, a módosító irányelv teljes vagy részleges megsemmisítését kérve. Az eljárásokba Németország, Franciaország, Hollandia, Svédország (kizárólag a C-626/18. sz. ügyben) és a Bizottság avatkozott be a Parlament és a Tanács támogatása érdekében.

A mai napon ismertetett indítványában Manuel Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok először is úgy ítéli meg, hogy a **módosító irányelvet a megfelelő jogalap felhasználásával fogadták el**. Ebben az összefüggésben a főtanácsnok hangsúlyozza, hogy a 96/71 irányelvhez hasonlóan a módosító irányelv is kettős célkitűzést követ, amely egyfelől annak biztosítására irányul, hogy a vállalkozások munkavállalóknak a székhelyük szerinti tagállamból történő kiküldésével transznacionális szolgáltatásnyújtásokat teljesíthessenek, másfelől pedig a kiküldetésben lévő munkavállalók védelmére és a vállalkozások közötti, a tagállamokban fennálló különböző védelmi szintekből eredő tisztességtelen verseny megakadályozására.

A főtanácsnok elismeri, hogy a módosító irányelv rendelkezéseinek többsége elsősorban a kiküldetésben lévő munkavállalók védelmére vonatkozik, ami azzal magyarázható, hogy **az uniós jogalkotó az Unió munkaerőpiacainak az egymást követő bővítéseket és a 2008. évi gazdasági válságot követően tapasztalt változásaira figyelemmel úgy ítélte meg, hogy elkerülhetetlen a 96/71 irányelv ebben az értelemben történő módosítása**. A főtanácsnok kiemeli, hogy az uniós jogalkotó, amikor egy harmonizációs jogszabályt hirdet ki, nem fosztható

¹ A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv módosításáról szóló, 2018. június 28-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 173., 16. o.; helyesbítés: HL 2019. L 91., 77. o.).

² A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1997. L 18., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 111., 34. o.).

meg attól a lehetőségtől, hogy ezt a jogszabályt a körülmények bármely változásához vagy az események bármely fejlődéséhez igazítsa.

Ezenfelül a főtanácsnok szerint az a tény, hogy a módosító irányelv elsősorban a kiküldetésben lévő munkavállalók védelmére összpontosít, nem jelenti azt, hogy az Unió szociális politikájának egyes területeire vonatkozó EUMSZ 153. cikk alapján kellett volna azt elfogadni. A főtanácsnok e tekintetben arra emlékeztet, hogy egy korábbi jogi aktust módosító jogi aktusnak szokásosan ugyanaz a jogalapja. Ily módon az EUMSZ 53. cikk (1) bekezdése és az EUMSZ 62. cikk – amelyek célja a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának biztosítása – megfelelő jogalap lehetnek a módosító irányelv számára, mint ahogy azok voltak a maga idejében a 96/71 irányelv tekintetében is.

Másodszor a főtanácsnok arra mutat rá, hogy a módosító irányelv csak a fogadó állam és a származás szerinti állam hatályos munkajogi szabályozása alkalmazásának koordinációjára szorítkozik, és egyetlen esetben sem rögzíti a fizetendő munkabérek szintjét, mivel az a tagállamok hatáskörébe tartozik. Hasonlóképpen, a kiküldetésben lévő munkavállalók díjazásának egyes elemei továbbra is el fognak térni a helyi munkavállalók díjazásának elemeitől, ily módon nem fognak eltűnni az azon tényleges díjazások közötti különbségek, amelyeket a munkavállalók e két fajtája kap. Ugyanezen okból a főtanácsnok úgy ítéli meg, hogy nem fognak teljesen megszűnni az Unió alacsonyabb bérköltségű országai azon vállalkozásainak versenyelőnyei sem, amelyek magasabb bérköltségű tagállamokba küldenek ki munkavállalókat.

Harmadszor a főtanácsnok úgy véli, hogy a módosító irányelv elfogadásával **az uniós jogalkotó tartotta magát az arányosság elvének követelményeihez, és nem lépte túl nyilvánvalóan a munkavállalók transznacionális kiküldése szabályozásának területén fennálló széles mérlegelési mozgásterét.** Közelebbről, a főtanácsnok úgy ítéli meg, hogy a módosított irányelv szövegében a „minimális bérszint” kifejezésnek a „díjazás” kifejezéssel történő helyettesítését azon gyakorlati nehézségek igazolták, amelyeket e fogalmak közül az előbbi okozott. Munkavállalók kiküldésekor ugyanis egyes vállalkozások hajlamosak lehetnek arra, hogy számukra a minimálbért fizessék, azok kategóriájától, beosztásától, szakmai minősítésétől és szolgálati idejétől függetlenül, ami a hasonló helyzetben lévő helyi munkavállalókhöz viszonyított bérkülönbségekhez vezetett.

Hasonlóképpen, a főtanácsnok úgy ítéli meg, hogy a hosszú távú (12 vagy 18 hónapos) kiküldetésben lévő munkavállalókra vonatkozó, a módosító irányelv által bevezetett szabályozás igazolt, és a szolgáltatásnyújtás szabadságának arányos korlátozását vonja maga után, mivel azoknak a munkavállalóknak a helyzetéhez igazodik, akiknek nagyobb a részvételük a fogadó állam munkaerőpiacán.

Végül a főtanácsnok rámutat, hogy a módosító irányelv nem tartalmaz semmiféle olyan lényegi szabályozást, amely a munkavállalók kiküldetésére vonatkozna a közlekedési ágazatban, és azt csak akkor kell alkalmazni erre az ágazatra, amikor ezzel a céllal elfogadásra kerül majd egy jövőbeni jogalkotási aktus. A főtanácsnok e tekintetben elutasítja Magyarországot azon érvét, miszerint az az utalás, amelyet a módosító irányelv tesz erre a jövőbeni jogalkotási aktusra, már önmagában az EUM-Szerződés azon rendelkezése megsértésének minősül, amely a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének a közlekedési ágazatban való alkalmazására vonatkozik.³

Minderre tekintettel a főtanácsnok azt javasolja **a Bíróságnak, hogy teljes egészében utasítsa el a Magyarország és Lengyelország által benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket.**

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

³ Az EUMSZ 58. cikk (1) bekezdése.

EMLÉKEZTETŐ: A megsemmisítés iránti kereset az uniós intézmények uniós joggal ellentétes jogi aktusainak megsemmisítésére irányul. Bizonyos feltételek mellett a tagállamok, az európai intézmények és a magánszemélyek indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a Bíróság és a Törvényszék előtt. Az érintett intézménynek a jogi aktus megsemmisítése miatt esetleg kialakult joghézagot orvosolnia kell.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

Az ismertetés napján az indítványok ([C-620/18](#) és [C-626/18](#)) teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499